Küçük Barışçı

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Barışçı

Yavuz DEMİRKIRAN

İki yeşil tepenin arasında, yumuşak çimenler ve minik kır çiçekleriyle dolu, geniş ve güneşli bir çayır uzanıyordu. Bir yanda, çocukların sokaklarda koşup güldüğü Oakfield köyü vardı. Diğer yanda, her evin arkasında düzgün sıralar halinde sebzelerin yetiştiği Riverbend köyü vardı. Küçük Theo tam ortada, çayırın kenarındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Sıcak açık kahverengi teni, kıvırcık koyu kahverengi saçları ve tanıştığı herkese yumuşacık, dostça bir gülümsemesi vardı.

Her sabah Theo hardal sarısı tuniğini giyer, küçük kırmızı boyun bağını bağlar ve çayıra adım atardı. Rüzgârın uzun çimenleri yeşil bir deniz gibi dalgalandırmasını çok severdi. İki köyün çocukları sık sık orada buluşur, kelebeklerin peşinden koşar ve böğürtlen paylaşırlardı. Theo hepsinin en küçüğüydü ama dinlemek için en büyük kulaklara sahipti. Biri üzülünce ya da kendini dışlanmış hissedince, Theo iyi hissedene kadar yanına otururdu.

En iyi arkadaşı Riverbend'den Lily'ydi; iki siyah örgülü, neşeli bir kızdı ve gülümsediğinde dişlerinin arasında bir boşluk görünürdü. Pembe beyaz çizgili bir elbise giyer, bileğinde örgü çiçeklerden bir bileklik taşırdı. Lily ve Theo, çayırdaki derenin üzerine minik çubuk köprüler kurar ve buldukları her böceğe isim takarlardı. "Bu çayır herkese ait," dedi Lily bir gün, kendini çimenlere bırakarak. "Keşke hep böyle kalsın." Theo başını salladı ve gülümsedi, çünkü o da aynısını umuyordu.

Ama bir bahar sabahı çayırda bir toplantı düzenlendi. Riverbend'den uzun boylu bahçıvan Mara, hasır şapkası ve mavi önlüğüyle açık çimeni işaret ederek duruyordu. "Havuç, fasulye ve bezelye yetiştirmek için daha fazla alana ihtiyacımız var," dedi kararlılıkla. "Bu güneşli yer harika bir bahçe olur." Riverbend köylüleri alkışladı ve başlarını salladı; şimdiden olgun domatesler ve uzun ayçiçekleri hayal ediyorlardı.

Sonra Oakfield'den marangoz Bram öne çıktı; kızıl kahverengi sakalı ve alet kemerindeki şıngırtıyla. "Bir oyun alanı!" diye gürledi, ölçü ipini sallayarak. "Salıncaklar, bir kaydırak ve tam buraya bir tırmanma çerçevesi. Çocuklarımızın oynayıp güçlenebileceği bir yere ihtiyacı var." Oakfield köylüleri yüksek sesle tezahürat yaptı. "Bahçe işe yarar," diye ekledi Bram, "ama oyun alanı eğlencelidir!" İki grup çimenlerin üzerinden birbirine baktı.

Kısa süre sonra sesler yükseldi. "Biz önce buradaydık!" dedi Oakfield'den bir kadın. "Sizin zaten yeterince toprağınız var!" diye seslendi Riverbend'den bir adam. Mara kollarını kavuşturdu, Bram'ın gür kaşları birleşti. Çocuklar oynamayı bırakıp kocaman gözlerle izlediler. Her zaman çok huzurlu hissettiren güzel çayır, birden dikenli ve tuhaf hissettirdi. Theo kenarda hiç kıpırdamadan durdu, her öfkeli sözü dinledi.

O gece Theo uyuyamadı. Havuç sıralarını ve salıncakları, bağırışları ve kavuşturulmuş kolları düşündü. Sabah çayıra yürüdü ve Lily'yi derenin yanında beklerken buldu. "Herkes kızgın," dedi Lily üzgün bir şekilde. "Annem ve senin komşun birbirlerine el bile sallamıyor." Theo geniş, güneşli çimene baktı ve küçük, parlak bir fikir buldu. "Belki çayır ikisine de yeter," dedi sessizce.

Köylülerden tekrar buluşmalarını istedi ve homurdanıp uzakta dursalar da geldiler. Theo herkesin onu görebilmesi için küçük bir ahşap sandığın üstüne çıktı. Kıvırcık saçları esintiyle savruldu, küçük kırmızı boyun bağı dalgalandı. "Lütfen," dedi, sesi küçük ama kararlıydı, "hepimiz birbirimizi dinleyebilir miyiz, sadece kısa bir süre?" Büyükler gözlerini kırpıştırdı ve sustular, bu minik barışçıya şaşırarak.

İlk konuşan Mara oldu, güçlü çenesi yumuşadı. "Burada komşularımla yürümeyi özlüyorum," diye itiraf etti. "Taze sebze istiyorum ama arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum." Bram sakalını kaşıdı. "Ben de balkabağı çorbanı özledim, Mara," dedi ve birkaç kişi gülümsedi. Yavaş yavaş daha çok köylü umutlarını paylaştı. Theo her sözü dinledi, başını salladı ve herkes için sessiz alanı açık tuttu.

Sonra Theo fikrini paylaştı. "Çayırı ikiye bölsek nasıl olur?" dedi, kollarını genişçe açarak. "Güneşli tarafta bir bahçe, diğer tarafta bir oyun alanı. Ve arada ortak yollar, böylece her gün birbirimizi ziyaret edebiliriz." Lily ellerini çırptı. "Ve yolların iki yanında çiçekler olabilir!" diye ekledi. Köylüler çimene, sonra birbirlerine baktılar ve yavaşça başlarını sallamaya başladılar.

Mara ve Bram uzun bir kâğıt rulosu açtılar ve ilk kez yan yana çalıştılar. Bram ipiyle ölçtü, Mara tarhları ve fasulye sırıklarını planladı. "Salıncak ayçiçeği tarhına bakabilir," dedi Bram. "Bezelyeler kaydırağın yanındaki kafese tırmanabilir," diye yanıtladı Mara. "Sulamak için dereyi paylaşabiliriz," diye ekledi. "Ve yolları da paylaşırız," diye onayladı Bram. Dinlemek planlamaya, planlamak dostça bir el sıkışmaya dönüştü.

İlk çalışma gününde herkes aletlerle ve kocaman gülümsemelerle geldi. Bram çekiçle vurup testereyle keserken Oakfield çocukları ona ahşap çiviler uzattı. Mara kazıp dikerken Riverbend çocukları minik tohumları toprağa yerleştirdi. Theo ve Lily bir kovayla su taşıdı, ayakkabılarının üstüne neşeyle sıçratarak. Daha önce tartışan insanlar şimdi çivi, tohum ve şaka paylaşıyordu. Çayır çekiç sesleri, mırıldanmalar ve taze toprak kokusuyla doldu.

Haftalar sonra çayır harika görünüyordu. Bir yanda parlak yeşil havuç ve fasulye sıraları yükselmiş, ayçiçekleri altın yüzlerini gökyüzüne çevirmişti. Diğer yanda çocuklar salıncaklarda süzülüyor, kaydıraktan neşe çığlıklarıyla kayıyordu. Bahçe ile oyun alanı arasında kıvrılan ortak yollar, küçük çiçeklerle çevriliydi. "Bak," dedi Lily, "sebzeler ve salıncaklar komşu oldu!"

Artık iki köy her cumartesi çayırda buluşuyor. Bahçıvanlar sepet sepet sebze paylaşıyor, inşaatçılar dinlenmeye ihtiyacı olan herkesle bankları paylaşıyor. Mara ve Bram sırtları ayçiçeklerine dönük bir bankta oturup eski hikâyelere gülüyorlar. "Haklıydın, küçük," dedi Mara Theo'ya. "Dinlemek de bir tür inşa etmektir." Theo yumuşacık gülümsemesini gösterdi, boyun bağı güneş ışığında parlak kırmızıydı.

Çocuklar tohum ekmeyi ve salıncakta bacaklarını sallamayı öğrendiler, bazen aynı öğleden sonra. Atıştırmalıkları, aletleri ve sıraları paylaştılar ve kimse kendini hiç dışlanmış hissetmedi. Yeni bir anlaşmazlık çıktığında, biri mutlaka, "Önce dinleyelim, Theo'nun bize öğrettiği gibi," derdi. Barış artık sadece sessiz çayır değildi. Paylaşmak, işbirliği ve dostluk, havuçlar ve ayçiçekleri gibi yan yana büyümekti.

Theo hâlâ çayırın kenarındaki küçük kulübesinde yaşıyor ve hâlâ konuştuğundan çok dinliyor. Biliyor ki bir çayır da bir dostluk gibi, herkes biraz alan ve çokça özen gördüğünde en iyi büyür. Uzun çimenler dalgalanıyor, dere şarkı söylüyor ve yollar ziyaretçilerle hareketli kalıyor. Ve biri küçük barışçının bunu nasıl yaptığını sorduğunda, Theo sadece şöyle diyor: "Ben sadece herkesten dinlemesini istedim, sonra paylaştık."